

vel de gensidige Selskaber som til Selskaber med begrænset Ansvar, vil Ministeren derigennem være i Stand til at sikre, saavel at Selskabet altid vil kunne opfylde sine Forpligtelser som ogsaa, at Statstilskuddet virkelig kommer den forsikrede og ikke Aktionærerne til gode, og naar Indenrigsministeren tager de fornødne Forholdsregler i saa Henseende, kan Mindretallet ikke se nogen Grund til, at ikke ogsaa Aktieselskaber, Selskaber med begrænset Ansvar, skulde have Adgang til at overtage frivillige Forsikringer med Statstilskud. Jeg skal eksempelvis nævne et Forhold som dette, at en mindre Arbejdsgiver indenfor Haandværket allerede nu maaske har forsikret sine Arbejdere, hvad han kan være pligtig til, fordi han benytter Maskinkraft, eller hvad han kan have gjort, fordi han overhovedet har anset det for rigtigt og har tegnet denne Forsikring i et Selskab med begrænset Ansvar. Saa vilde han nu komme i den Situation, hvis han har Lyst til at benytte sig af Lovens Tilbud om Statstilskud til privat Forsikring, at han skulde tegne denne private Forsikring for sig selv i et andet Selskab eller, hvis han vilde have det hele samlet, opsigge den tidligere tegnede Forsikring og tegne sin egen Forsikring og den Forsikring, han skal tegne for de Folk, han har i sit Arbejde, i et andet, et gensidigt Selskab. Der er efter Mindretallets Mening ingen Grund til at kræve, at der skal gøres nogen Forskel paa Aktieselskaber og gensidige Selskaber. Aktieselskaberne har jo i Praksis vist at magte den Opgave, som Ulykkesforsikringsloven har paalagt dem. De private Selskaber har løst de Opgaver, der er stillede dem, paa en overordentlig tilfredsstillende Maade. Vi har derfor ikke fundet nogen Grund til nu, da vi udvider Ulykkesforsikringsloven, at stille Aktieselskaber anderledes end gensidige Selskaber med Hensyn til Adgangen til at kunne overtage frivillig Forsikring med Statstilskud. For at faa Lovforslaget ændret paa de Punkter, hvor det i saa Henseende er nødvendigt, har vi stillet Ændringsforslagene Nr. 56 og 74.

Endelig har vi ikke kunnet give vor Tilslutning til, at man for Søfartens, Fiskeriets og den mindre Skibsfarts Vedkommende opretter saakaldte „Forsikringsforbund“. Vi kan ikke erkende, at det er nødvendigt at tvinge de forsikringspligtige indenfor de Erhverv, jeg her har nævnt, ind i særlige Forsikringsforbund. Vi er tilbøjelige til at mene, at hvis man skulde have saadanne Forsikringsforbund, vilde

der være større Grund til at have dem indenfor det mindre Haandværk og den mindre Industri. Det, der er tilsigtet med Oprettelsen af Forsikringsforbund — eller jeg skal vel hellere sige med Indførelsen af disse, idet vi jo kender Forsikringsforbund fra den tyske Forsikring —, er at sikre, at enhver Arbejdsgiver, selv om han ikke ved det, omfattes af Forsikringen, netop fordi han udøver denne bestemte Virksomhed, men det er klart, at der navnlig for det mindre Haandværks Vedkommende vil være mange flere Arbejdsgivere, end man kan risikere, der vil være indenfor Søfart, Fiskeri og den mindre Skibsfart, som ikke faar tegnet den pligtige Forsikring. En mindre Haandværker, der maaske kun i Ny og Næ beskæftiger en Arbejder, vil meget lettere være fristet til at sige: Aa, det drejer sig kun om de faa Dage, saa det gaar vel nok; jeg behøver ikke at have Ulejlighed med at tegne Forsikring. Det er vist langt snarere Ulejligheden end den Smule Udgift, der er forbundet med at tegne en Forsikring, som muligt kan afholde en eller anden fra at tegne denne. Hvis man altsaa vil indføre Forsikringsforbund, vilde det efter Mindretallets Mening være mere paakrævet at gøre det for det mindre Haandværks og den mindre Industris Vedkommende end for Søfartens, Fiskeriets og for den mindre Skibsfarts Vedkommende; men Mindretallet har i det hele ikke kunnet finde tilstrækkelig Anledning til at indføre Forsikringsforbund, hvorved de forsikrede ikke bliver frit stillet med Hensyn til, hvor de vil tegne den pligtige Forsikring. Saa meget mindre har man kunnet finde Grund dertil, som der ved Lovforslaget er sikret enhver Arbejder, der kommer til Skade, at han faar en Skadeserstatning udbetalt, selv om den paagældende Arbejdsgiver ikke har opfyldt sin Forsikringspligt, idet i saa Fald Staten skal udrede det paagældende Beløb. Den har da Regres til vedkommende Arbejdsgiver, for saa vidt han i det hele taget ejer noget. Denne Bestemmelse er vel under Udvalgets Behandling med Tilslutning af hele Udvalget og Ministeren ændret derhen, at samtlige anerkendte Forsikringsselskaber in solidum faar Forpligtelse til forlods at udbetale Erstatning til de Arbejdere, der uden at være forsikrede er kommet til Skade. Men derigennem er der i lige saa fuldt Maal givet de paagældende Sikkerhed for at faa den Erstatning, der maatte blive dem tilkendt, og den af Udvalget foreslaaede Ordning vil yderligere medføre, at Forsik-